

РЕШЕНИЕ

№ 2175

гр. София, 23.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 26.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **13639** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание Определение №1103/29.11.2019 г., постановено по адм. д. №562/2019 г. по описа на АдмС – Шумен, с което производството е прекратено и делото е изпратено по подсъдност на АССГ. Предмет на съдебен контрол е Решение №7/04.11.2019 г. на Зам.-председателя на Окръжен съд Шумен, с което на жалбоподателя В. А. В. е отказан достъп до исканата от него обществена информация по заявление вх.№7/21.10.2019 г. Жалбоподателят сочи, че е поискал да му бъде предоставен достъп до информация за постановени актове по съдебни дела: присъда № 11/27.03.2008г. по НОХД № 467/2003 на Окръжен съд – Шумен, Решение № 253/30.12.2008 г. по ВНОХД № 156/2008 г. на АС – Велико Търново и въззивна присъда № 28/04.02.2010 г. по ВНОХД 139/2009 г. на АС – В. Т.. Излага доводи, че процесното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон. Счита, че органа неправилно е приел, че исканата информация не представлява обществена, такава по чл.2, ал. 1 от ЗДОИ и че за нея е приложим друг ред, установен в ЗСВ и ПАС. Соочи, че присъда № 11/27.03.2008г. по НОХД № 467/2003 на Окръжен съд – Шумен е постановена по т.нар дело „Б.“, представляващо дело с изключителен обществен интерес. Моли се за отмяна на процесния акт и постановяване на решение, с което да бъде задължен органа да предостави исканата информация. Претендира разноски. Ответникът – Зам.-председателя на ОС-Шумен в писмено становище излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Счита, че не са налице законовите основания за предоставяне на исканата информация.

Софийска градска прокуратура не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие от образуванията пред административния орган преписка.

Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, от лице с правен интерес от оспорването, в качеството му на адресат на акта, с който се засягат негови права и в законоустановения срок за обжалване, с оглед на което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административното производство е започнало по заявление № 7/21.10.2019 г. за достъп до обществена информация, подадено от жалбоподателя до ответника. С него е поискано да се предоставят следните писмени актове по съдебни дела: присъда № 11/27.03.2008г. по НОХД № 467/2003 на Окръжен съд – Шумен, Решение № 253/30.12.2008 г. по ВНОХД № 156/2008 г. на АС – Велико Търново и въззивна присъда № 28/04.02.2010 г. по ВНОХД 139/2009 г. на АС – Велико. В заявлението е посочено, че съдебните актове не са публикувани съгласно чл. 64 от ЗСВ и че заявителят иска да си състави собствено мнение по тях.

С Решение № 7/04.11.2019 г. на Зам.-председателя на Окръжен съд – Шумен е отказано предоставяне на описаната по-горе информация по заявление № 7/21.10.2019 г. на жалбоподателя. В мотивите на решението е посочено, че исканата информация не представлява обществена такава, поради това, че се иска предоставяне на документи по конкретни съдебни дела, чиито ред за предоставяне бил установен в специалния Закон за съдебната власт и чл.5 от него, както и чл.77 от Правилника за администрацията в съдилищата. Изложено е, че на интернет страницата на ОС-Шумен е публикувана присъдата по НОХД № 467/203 г. по описа на ШОС, съобразно изискването на чл. 64 от ЗСВ и че обстоятелството дали АС-Велико Търново е публикувал исканите от заявителя актове е ирелевантно за производството.

За издаването на процесния акт е съобщено на жалбоподателя на 07.11.2019 г., видно от приложено писмо и известие за доставяне на л. 16 и л. 17 от д. 562/2019 г. на АдмС - Шумен.

Компетентността на издателя на оспорения в настоящото производство акт се установява от приложената по делото Заповед № РД-07-96/27.11.2018 г. на Председателя на ОС-Шумен, с която са делегирани правомощия на Зам.-председателя на ОС-Шумен да разглежда постъпили заявления за достъп до обществена информация.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като съгласно ал. 2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Процесното решение е издадено от компетентен орган – Зам.-председателя на ОС-Шумен, оправомощен със Заповед № РД-07-96/27.11.2018 г. на Председателя на

ОС-Шумен за лице, което да разглежда заявления за достъп до информация.

Настоящият съдебен състав счита, че оспореното решение съдържа необходимите реквизити, съгласно изискването на чл. 38 ЗДОИ, при което не е налице основание за неговата отмяна по чл.146, т.2 АПК. Посочено е правното и фактическо основание за отказ.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които съдът да определи като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Съдът счита, че процесният отказ е постановен в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

За да постанови отказ за предоставяне на достъп до поисканата информация административният орган е приел, че изготвените съдебни актове по приключени дела не представляват обществена информация, както официална, така и служебна. Приел е също, че жалбоподателят има възможност да предяви искането си по реда на чл.77 от ПАС.

Настоящият съдебен състав споделя се становището на жалбоподателя, че правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл. 41, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията на РБългария. На това право съответства задължението на държавните органи да осигурят достъп до общественостанова информация, с изключение на нормативно уредените за това ограничения.

Следва обаче да се има предвид, че ЗДОИ регламентира само един от правните способности за упражняване на конституционното право на достъп до информация.

Съгласно чл.4, ал.1 ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Според чл. 2, ал.1 ЗДОИ обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в РБългария и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Съгласно чл.9, ал.1 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна като в чл.10 и чл.11 ЗДОИ са дадени легалните дефиниции на понятията „официална обществена информация“ и „служебна обществена информация“ и е определен предметния обхват и съдържанието на видовете обществена информация по ЗДОИ. По смисъла на чл.10 ЗДОИ „официална обществена информация“ е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл.11 ЗДОИ служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

Органът, при разглеждане на искането съдържащо се в заявлението, е направил преценка какво се иска като информация да бъде предоставено и представлява ли това обществена информация по смисъла на ЗДОИ. Обоснован е извода, че искането за предоставяне на преписи от конкретни дела не могат да се квалифицират като „обществена информация“ по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ. За да е приложим ЗДОИ и задължен органа да представи информацията, тя трябва да е информация, свързана с обществения живот в РБългария и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти; да се създава

или съхранява от държавните органи или органите на местното самоуправление в Република България; да се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия или да се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации - съгласно чл.2, чл.3 и чл.9 ЗДОИ. Поради това не става ясно какво мнение за дейността на задължения субект ще си състави жалбоподателя с предоставянето на актовете по конкретни наказателни дела – писмени документи, а не например с предоставяне на справка за изхода на делата за определен период или документи, свързани с дейността на съда.

Обществена информация по смисъла на ЗДОИ е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти, а в случая както правилно е приел и Зам.-председателя на ОС-Шумен, не се касае за такава, поради което и не може да намери приложение общият режим предвиден в ЗДОИ. Правилно в оспореното решение се сочи, че редът и условията за предоставяне на достъп до информация за съдебните дела е регламентиран в ЗСВ и процесуалните закони. Именно в ЗСВ се регламентира достъпът до информацията, създавана от съдилищата в процеса на тяхната работа, като съгласно разпоредбата на чл.5 ЗСВ, гражданите и юридическите лица имат право на информация за работата на съдебната власт, поради което ЗСВ се явява специален закон спрямо общия ЗДОИ. Принципите, залегнали в разпоредбата на чл.5 ЗСВ са конкретизирани и доразвити в Глава тринадесета от Правилника за администрацията в съдилищата, издаден от Висшия съдебен съвет, обн., ДВ, бр. 8 от 28.01.2014 г., изм. и доп., бр. 2 от 9.01.2015 г., озаглавена „Достъп до информация“ и съгласно която по искането на жалбоподателя приложение намира разпоредбата на чл.74, ал.4 от същия правилник. Съгласно чл.74, ал.1 от Правилника, съдебната администрация е длъжна да осигурява откритост, достоверност и пълнота на информацията, събирана и съхранявана от съдилищата, а съгласно ал.2, страните по делата, техните представители и адвокатите осъществяват правото си на достъп до информацията в производствата по реда на процесуалните закони. С ал.4 на чл.74 от Правилника се регламентира именно възможността за лицата, които не са страни по делото, за достъп до информация в производствата по реда на процесуалните закони, при наличие на законен интерес, заявен с мотивирана писмена молба. От това следва, че съдебни книжа по конкретно дело се получава само по реда, посочен именно в Правилника, издаден въз основа на чл. 342, ал. 1 от Закона за съдебната власт. Както правилно се сочи в жалбата, действително съгласно чл.4, ал.1 и ал.3 ЗДОИ всеки гражданин и юридическо лице имат право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация, но в случая, по отношение на описаната в заявлението информация е налице именно хипотезата на чл.4, ал.1 предложение второ от ЗДОИ, поради което искането не попада в обхвата на този закон. По тази причина за задълженият субект не е налице задължение да му я предостави, още повече, че жалбоподателя не е доказал наличие и на изисквания се законен интерес за предоставяне на исканата информация по посочения в правилника ред и който интерес е положителна процесуална предпоставка за достъп до информация по делата за лицата, които не са страни, а липсата на тази предпоставка, обуславя неоснователност на искането. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС /решение

№ 10280/04.10.2016 г. по адм. д. 11940/2015 г./, в което е заложено: „информацията за постановените актове по конкретни съдебни дела не представлява обществена информация по смисъла на ЗДОИ и може да бъде предоставяна единствено по реда на съответните процесуални закони“.

Също така на интернет страницата на ОС-Шумен е публикувана исканата информация – присъдата по НОХД № 467/203 г. по описа на ШОС, съобразно изискването на чл. 64 от ЗСВ, което представлява самостоятелна предпоставка за неоснователност на искането, след като същата е публикувана и е общодостъпна за всички граждани.

Правилно и Зам.-председателят не се е произнесъл по останалата част на искането за предоставяне на съдебните актове по ВНОХД № 156/2008 г. на АС – Велико Търново и по ВНОХД 139/2009 г. на АС – В. Т., след като не касаят дейността на този съд, поради което и не е компетентен да се произнася по този въпрос.

От изложеното следва, че процесното решение е законосъобразно поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя не се дължат разноски. Ответникът не претендира присъждането на такива.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд- София град, Второ отделение, 52-ри състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. В. срещу Решение №7/04.11.2019 г. на Зам.-председателя на Окръжен съд Шумен, с което му е отказан достъп до исканата от него обществена информация по заявление вх.№7/21.10.2019 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: